



א נקודה ה'רע

פרשת פטות

חבנות הכחורים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשפיא

ד'ע"ג ישיעה ב'ר' פשה יוסף ז'ל'ע"ג ו'ר' ברוך פשה חיים ב'ר' יוסף צבי ז'ל' : ד'קבלת הענין = point4188594@gmail.com

נקודות פשיחות כ"ק רבינו שליט"א

טעם של בננה אתה יכול להסביר? אתה יכול להסביר מה טעים בבננה, מה כל כך מושך בזה. אי אפשר להסביר את זה! אז איך נוכל להסביר לך מה זה הטעם של עבודת ה'. תבוא תרגיש... אי אפשר להסביר את זה.

החושך חייב להיות פוטינצאל של אור, אין מציאות שהחושך הוא לשם חושך. כי החיות של החושך הוא הקב"ה, והקב"ה הוא כולו טוב וכל חושך שהוא נותן זה בשביל שיהיה יותר טוב, ולולי החושך הזה לא נגיע לאור.

ויתר אף בל'ק אל בל'עם ויספק את פפיו ויאמר... אמרתי כפד אכבדך והנה מנצח ה' מפורד. זה נראה שבלק מאמין שהקב"ה מנע מבלעם לקלל, אז למה הוא כועס על בלעם.

אלא זה 'בלק', הוא יודע שהקב"ה עשה את זה, הוא יודע שהקב"ה עושה הכל, אבל הוא לא מוכן לשחרר, הוא לא מוכן להיכנע לרצון ה'. הוא כועס על מי שזה רק יהיה, למה כך עשו לו, לי אני הצדיק הגדול היתכן ככה לעשות לי.

כשמאמינים בקב"ה, זה דורש הכנעה, שכמה שאני מבין הקב"ה מבין פי מיליון ויותר – יותר ממני. כי הקב"ה הוא בלי סוף וגבול. להיכנע לרצון ה'.

יש נשמה כללית ויש נשמה פרטית. הנשמות הפרטיות המה נשמות עם חיים מסודרים, יש להם עבודה מסודרת, הכנסה מסודרת, יש להם שטל'ע משלהם, סה"כ יש להם כמעט הכל... תגיד להם כאבים ויסורי נפש, הם לא יבינו על מה אתה מדבר.

לעומתם יש את הנשמות הכלליות. הם נשמות שחיים בתוהו ובוהו, כל הזמן אנשים רודפים אותם, וביטחונם מעורער והם לא מצליחים להתחבר לעצמם, הם לא מבינים למה הם בכלל חיים, הם לא מבינים מה הקב"ה רוצה מהם, כל הזמן יש להם סימני שאלה, כל הזמן הם מרגישים לא יציבים. אלה הם נשמות כלליות. הם נשמות שצריכים לעבור יסורים ועקלקלויות בשביל שיתחילו להבין את מהות יסודם, שהוא אפס ועפר שיבינו שהם חסרי יכולת, וזה מה שיחבר אותם לה'.

והמטרה העיקרית היא שהם יקלטו את המהלך הזה, שהם יבנו דרך על פני כל הקוצים, ויוכלו ללמד אחרים איך מתהלכים בקשיים האלו, ללמד אותם שיש שמה דרך, המביאה אל מקום נשגב. שיוכלו לעזור לנשמות אחרות שנופלות ומסתבכות בכל מיני קשיים. כל כאב שאתה עובר זה בשביל שתוכל לעזור להבאים בתור שיעברו את זה. אם אתה רואה מישהו מתקשה ומתמודד תן לו כח לעבור את זה, תראה לו שבעצם זה רק ממנף אותו, תן לו את הדעת. תרחם עליו...

משה רבינו ביקש מה' שישים מנהיג חדש על העדה אחרי שהוא ימות. משה רבינו ביקש מה' שישים מישהו שיבין את כל אחד, ויסבול כל אחד. אמר לו הקב"ה אין תשובה שונה לכל אחד. התשובה היא אחת ויחידה 'עד שאתה לא תתקרב אתה לא תגלה את הקב"ה' – זה המהלך ובוהו אתה צריך להאמין. וכל מה שצריך זה איש אחד שיחיה עם זה 'איש אשר רוח בו', ואוטומטי זה יעבור לכולם. איי זה קשה... זה כואב... מיד נסמכה פרשת קרבנות, שאכן ללא הקרבה אתה לא תגיע לזה, צריכים להקריב את הגאווה ואת ה'אני' בשביל להגיע למהלך הזה, שהוא מלא בחיים ואתם הדבקים בה' אלוקים חיים'.

ר' אשר אמר עד היום היה ביהמ"ק וקרבתו וכהן גדול ושחיתות וזריקות. היום אנחנו הבהימ"ק, אנחנו המזבח, אנחנו הקרבן, אותנו שוחטים, ואנחנו צריכים לעבור את הכל ולהגיע מזה ל'חיבור לקב"ה'. ואנחנו נגיע...

היה חסיד הלך שהיה הולך להתבודד ביערות בלילות, ולא פחד מכלום. שאלו אותו חבריו איך אתה לא מפחד, הלא היערות האלו מלאים חיות טרף צמאות דם, ויש שמועות על כנופיות שודדים שנמצאים שמה, אולי אתה לא בריא – אין לך פחד. ענה החסיד: יש לי פחד, אבל אני מתבייש לפחד...

הקב"ה הוא אין סוף, מלא כל הארץ כבודו, הוא נמצא בכל מקום, הוא מחיה את כולם.. נקודה. הקב"ה מסתכל עלי, מוליך אותי, הוא נמצא לידי, כל היום הוא דואג לאוכל בשבילי ולחיי, ופתאום עכשיו שאני יפחד, שאני לא יסמוך עליו.

אם אתה לא אוהב את עצמך, לאן שתלך אתה תראה שכולם שונאים אותך, אתה תהיה בטוח שכולם אויבים שלך, ולא תוכל לשאת את זה. אבל אם אתה אוהב את עצמך, איפה שתלך אתה תראה שאוהבים אותך, ולאן שתבוא אתה תהיה בטוח שאין אנשים יותר נפלאים מהם.

ואהבת לרעך – כמורך. אם תאהב את עצמך, תהיה מסוגל לאהוב אחרים.

הקדמה: חושך הכוונה לכאבים. אור הכוונה לעליה בגשמיות או ברוחניות.

החושך הוא אמיתי ומוחש, זה שכואב לי, זה שאני מסכן זה אמיתי ומוחש, אני לא סתם מסכן אני באמת מסכן יש לזה סיבות. ותמיד אפשר רק לסבך את המצב, שאני גם לעולם לא יצא מזה, כי זה בכלל לא בידיים שלי, ואני לא אשם בזה. להוסיף פפריקה תמיד אפשר.

לעומת זה האור, הוא מוגבל, אף פעם לא יהיה לי אור ללא הגבלה, תמיד האור לא ישלוט בכל התחומים, אפילו שהכל יחייך אלי, תמיד יהיה את המקום שהוא עוד לא מחייך אלי. תמיד יהיה לי סיבה למה להיות עצוב, תמיד אפילו אם אני יקבל בדיוק את כל מה שרציתי, יהיה חסר לי משהו, ומהחסר הזה אני כבר לא מעריך את כל מה שקיבלתי.

ואפילו אם תחדד אותי באמונה, עדין זה לא מגיע לרמת המוחשות של החושך, הכאב הוא מוחשי הוא רועש. אי אפשר למחוק אותו עם רעיונות ודימויות של אמונה. לכן באיזשהו מקום האדם מוכרע להגיע לחושך מהר יותר מאשר לאמונה... כי החושך הוא פה. והאמונה היא שם...

אך בעצם מיהו בכלל האדם, וכי יש אדם שיכול להסביר ממה הוא חי, אדם יכול להסביר למה הוא פה ולא באמריקה, למה הוא בשיבה הזאת ולא בשיבה הזאת, עם קצת התבוננות נראה שכל האחיזה שלנו היא חתיכת דימיון, והכל מופרך בכלל, ואני לא שולט בכלום.

אז 'אני' שכל ה'אני' שלי הוא חתיכת דימיון, כל המחשבה אעשה כך או אעשה כך, זה חתיכת דימיון. כי אני כלל לא שולט בכלום. א"כ כל ה'אני' שלי חתיכת שקר, אני בכלל לא כלום, מי אמר בכלל שאני חי, אולי זה סתם חלום. בהשם האדם אל ליבו את ה'אני' אחיזה שיש לו, כשהוא ישים לב שהוא חתיכת דימיון.

הוא יבין שהדימיון של האמונה מתאים איתו כפתור ופרח. כי כל הכאבים באים מזה שהאדם חושב שהוא משהו, והוא יש, והוא מחליט, אז הוא מלא בתיסכולים על מה שבחר, אבל ברגע שהוא מעלה על ליבו את גודל הדימיון שלו, כמה שהוא חתיכת דימיון ובכלל לא שולט על ההגה. הוא יהיה מוכרח להבין שאם יש משהו שמחזיק אותו ומנשים אותו, ולוקח אותו ושם אותו, חייב להיות שיש פה משהו.

והמישהו הזה הוא לגמרי טוב. כל אחד ברגע שהוא יקלוט את החוסר אונים שלו, הוא יהיה חייב להודות שה'זה שמנהל אותו' מנהל אותו בצורה ממש טובה. וכך ככל שהוא יעלה על ליבו את גודל אפסיותו הוא יותר ויותר יתחבר לדימיון של השי"ת שזה בעצם אמת, ויצא מהדימיון של עצמו שזה השקר הכי גדול. בהתחלה זה נראה לך דימויות, אחרי זה אתה מגלה שזה האמת היחידה, ואתה השקר הכי גדול.

הוא רק רוצה חיבור...

אישון ליל, רק הכוכבים בחוץ, המזגן נושע עליך באגרסיביות, אתה אוהב את זה, אתה מחליף צד, מתכסה שוב פעם עד הפדחת, וממשיך לישון את שנתך העריבה, ואז... קולות בכי ויללות מכיון החדר של התינוק, הוא בוכה... טוב אין מה לעשות, נפרדים בכאב מפינת החלומות, ולך תדע עכשיו מה התינוק צריך, ולך תדע כמה זמן זה יקח לך, אתה מנסה לדחוף לו דייסא, מוצץ, שר לו שיר ואתה מסתכל נו מתי הוא כבר נרדם. ועד שהוא נרדם אחרי שעה הוא שוב מתעורר, אוף סייט. ככה זה נראה כשאתה רק מחפש את הסיפוק שלך. וזה בדיוק הסיבה שלכן הילד בוכה. כי הילד רוצה שתעזוב שניה את האנוכיות שלך ותהיה איתו, מה לעשות עלה לו פחד, הוא פתאום ראה את עצמו בלי אמא, הוא צריך שמישהו יהיה איתו וירגיע אותו. תרגיע אותו – ושירגיש 'אני פה בשבילך', אני איתך. חמש דקות הוא ירגע וירדם. וגם אתה תצא מסופק, כי אין הנאה יותר גדולה מאשר לתת, ובפרט כשזה להעניק לילד הפרטי שלך... אין לאדם דבר יותר מספק ומשמח מאשר החיבור הזה...

הקב"ה רוצה שנהיה איתו, אבל אנחנו כל הזמן עסוקים עם הטרדות שלנו, ואז מדי פעמים הוא שולח איזה כאב או שניים, איזה שחרית או מנחה שהוא רוצה שנהיה מרוכזים אליו, ואנחנו אין לנו כח לתת מעצמינו בשביל להתחבר לקב"ה שהוא כולו מתיקות ושמחה. אלא אנחנו רוצים למשוך ישועות ולעזוב. אוי להם לבריות מעלבונה של תורה.

מאמרותיו של היהודי התמים מטבריה

רבי עקיבא בא ממשפחה של עמי הארצים (ובכלל היה בן גרים), הוא הסתובב וראה את כל התלמידי חכמים איך שהם מתגאים בתורתם ובחכמתם ובערה בליבו שנאה עזה אליהם, אז מה אם אתה יודע את כל התורה לכן מותר לך לדרוך עלי. ואמר 'מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור'. והתבונן ר"ע בדבר, היתכן שזו תורת ה', גאוה וסנוביות, היתכן?

זו לא התורה. נקודה. והוא למד מהאבן שאין להתייאר והוא התחיל ללמוד, והמטרה שלו היתה ללמוד תורה בלי גאוה, לא להפוך את התורה לדבר שמכבד אותי, אלא התורה היא חיי, היא מקשרת אותי לה', אני לומד אותה כי אני מסוכן, ואני צריך את התבלין שלה, לא לתת ליצה"ר להרחיק אותי מיהודים בגלל התורה... ח"ו.

ר"ע החל במסע שלו, והוא פתח ישיבה של עשרים וארבע אלף תלמידים, והם ישבו והגו בתורה, ופתאום ראה ר' עקיבא שהם לא נוהגים כבוד זה בזה, אמר ר' עקיבא זה לא המטרה שלי, זה אנטי טזה (-בדיוק הפוך) מכל המהלך שלי. הוא אמר לרבש"ע קח אותם ממני, זה לא המטרה שלי.

ובסוף נשאר רק חמש תלמידים שלקחו את הנקודה האמיתית איך לומדים תורה. תורה זה לא עוד מקצוע. תורה זה מורה לי את הדרך לחיבור לעצמי ולה'. התורה זה לא ספר שרגע איתי – ורגע לא איתי. התורה זה ספר שאמור לעורר את התורה הגנוזה בתוכי, וברגע שהיא מתעוררת היא לא אמורה לשקוט. והתורה הזאת מראה לי את השפלות שלי התורה צריכה לעזור לי להתאחד עם כל אחד ולאהוב כל אחד. זו המטרה של העולם.